HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE (Camera a treia)

25 septembrie 2013 *

„Funcție publică — Agent contractual — Recrutare — Apel pentru exprimarea interesului EPSO/CAST/02/2010 — Condiții de angajare — Experiență profesională corespunzătoare — Respingerea cererii de angajare”

În cauza F-158/12,

având ca obiect o acțiune formulată în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabilă Tratatului CEEA în temeiul articolului 106a,

Éric Marques, agent contractual al Comisiei Europene, cu domiciliul în Ennery (Franța), reprezentat de A. Salerno și de B. Cortese, avocați,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de C. Berardis-Kayser și de G. Berscheid, în calitate de agenți,

pârâtă,

TRIBUNAUL FUNȚIEI PUBLICE (Camera a treia),

compus din domnii S. Van Raepenbusch (raportor), președinte, R. Barents și K. Bradley, judecători,

grefier: doamna X. Lopez Bancalari, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 iunie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 24 noiembrie 2012, domnul Marques solicită, pe de o parte, anularea deciziei Comisiei Europene din 6 martie 2012 prin care se refuza angajarea sa ca agent contractual în grupa de funcții III și, pe de altă parte, repararea prejudiciului său.

* Limba de procedură: franceza.

Situația de fapt

2 Reclamantul este titularul unei diplome de învățământ secundar care îi permite accesul la învățământul superior. La 1 noiembrie 2006, acesta a fost recrutat de Comisie ca agent contractual în temeiul articolului 3a din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA"). Acesta a fost încadrat în grupa de funcții I vizată de articolul 80 din RAA și a fost repartizat în Luxemburg (Luxemburg) la Oficiul „Infrastructură și logistică – Luxemburg" (în continuare „OIL") unde a exercitat atribuții bugetare și financiare.

3 La 17 mai 2010, Oficiul European pentru Selecția Personalului (denumit în continuare „EPSO") a lansat apelul pentru manifestarea interesului EPSO/CAST/02/10 (denumit în continuare „AMI") în vederea constituirii unei baze de date cu candidați care urmau să fie recrutați ca agenți contractuali pentru îndeplinirea, printre altele, a unor atribuții de asistent financiar în cadrul Comisiei Europene.

4 Potrivit AMI, asistenții financiari care urmau să fie recrutați trebuiau să își asume „[a]tribuții de execuție, de redactare, de contabilitate și alte atribuții tehnice" și trebuiau să fie încadrați în grupa de funcții III menționată la articolul 80 din RAA. În ceea ce privește formarea necesară, în AMI se menționa că, la data limită a înscrierilor, mai precis 14 iunie 2010, candidații trebuiau să aibă cel puțin „un nivel de studii secundare absolvite cu diplomă care permite accesul la învățământul superior și o experiență profesională corespunzătoare de cel puțin trei ani". În AMI erau descrise de asemenea atribuțiile asistentului financiar și abilitățile necesare pentru a le îndeplini.

5 În anul 2010, reclamantul a reușit la probele de selecție prevăzute în AMI pentru profilul de asistent financiar.

6 La 30 mai 2011, EPSO a lansat o etapă suplimentară de selecție pentru a permite candidaților care au reușit la AMI să fie luați în considerare în vederea obținerii unui contract pe perioadă nedeterminată.

7 Reclamantul a reușit la testele de selecție suplimentare în anul 2011.

8 La 24 octombrie 2011, un comitet de selecție instituit în cadrul OIL a considerat că profilul și aptitudinile reclamantului corespundeau „nivelului de competență așteptat din partea unui agent temporar din grupa de funcții III". În consecință, OIL a solicitat angajarea sa ca asistent financiar în grupa de funcții III.

9 La 1 decembrie 2011, șeful Unității „Servicii de restaurant – Centru cultural – Centru de sănătate" al OIL, sub conducerea căruia reclamantul își desfășurase activitatea, a redactat o notă în cadrul căreia considera că sarcinile efectiv îndeplinite de reclamant „constituiau în mod evident o experiență profesională relevantă pentru a accede la grupa de funcții III". În aceeași notă, șeful de unitate menționat descria atribuțiile efectiv asumate de reclamant.

10 La 1 februarie 2012, șeful Unității „Personal – Comunicare – Conferințe – Sănătate și securitate" al OIL a indicat Direcției Generale (DG) Resurse umane și securitate a Comisiei că, „[d]eși anumite atribuții ale [reclamantului] ar putea fi interpretate în sensul că sunt de nivelul [atribuțiilor din grupa de funcții] III, trebuie luat în considerare că acesta îndeplinește mai ales atribuții administrative din grupa de funcții […] I".

11 La 6 martie 2012, DG Resurse umane și securitate a Comisiei a informat OIL că „[a]naliza experienței profesionale [a reclamantului] nu a permis să se demonstreze că acesta [acumulase], până la 14 iunie 2010, trei ani de experiență profesională echivalentă unor [atribuții din grupa de funcții] III". În consecință, Comisia a refuzat să dea curs cererii OIL de a angaja reclamantul în calitate de asistent financiar în grupa de funcții III (în continuare „decizia atacată").

12 La 5 iunie 2012, reclamantul a depus o reclamație împotriva deciziei atacate în temeiul articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, aplicabil agenților contractuali în temeiul articolului 117 din RAA.

13 Autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „AAIC") a respins reclamația la 11 septembrie 2012. Astfel, aceasta a considerat că nici notele celor doi șefi ai Unității OIL din 1 decembrie 2011 și, respectiv, 1 februarie 2012, nici ansamblul actelor din dosarul individual al reclamantului nu permiteau să se considere că atribuțiile pe care le-a îndeplinit înainte de 14 iunie 2010 erau „de nivel echivalent" cu [atribuțiile corespunzătoare grupei de funcții] III". Potrivit AAIC, majoritatea acestor atribuții corespundeau grupei de funcții I sau chiar grupei de funcții II, însă nu grupei de funcții III.

Concluziile părților

14 Reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la repararea prejudiciului material pe are i l-a cauzat decizia menționată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

15 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la concluziile privind anularea

16 În susținerea concluziilor în anulare, reclamantul invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 82 alineatul (2) litera (b) din RAA, a articolului 2 punctul 1 litera (c) din Dispozițiile generale de aplicare din 7 aprilie 2004 privind procedurile care reglementează angajarea și raporturile de muncă ale agenților contractuali în cadrul Comisiei, publicată în *Informații administrative* nr. 49-2004 (denumite în continuare „DGA 2004"), a articolului 1 punctul 3 litera (c) din anexa I la Dispozițiile generale de executare din 2 martie 2011, a articolului 79 alineatul (2) din RAA privind condițiile legate de raporturile de muncă ale agenților contractuali angajați de Comisie în temeiul articolelor 3a și 3b din regimul menționat, publicate în *Informații administrative* nr. 33-2011 (denumite în continuare „DGA 2011"), precum și a dispozițiilor din AMI. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere.

17 În cadrul primului motiv, reclamantul arată că, pe lângă o diplomă de învățământ secundar, articolul 82 alineatul (2) litera (b) din RAA, articolul 2 punctul 1 litera (b) din DGA 2004 și articolul 1 punctul 3 litera (c) din anexa I la DGA 2011 nu impun, pentru a putea accede la grupa de funcții III, decât o „experiență profesională corespunzătoare" de trei ani. Cerința impusă de Comisie, potrivit căreia experiența necesară ar trebui să aibă „un nivel echivalent" cu atribuțiile îndeplinite în cadrul grupei de funcții menționate, nu ar avea niciun temei legal. Potrivit reclamantului, DGA 2004 și DGA 2011 nu impun cerințe mai stricte decât o „experiență corespunzătoare de trei ani" decât în vederea încadrării în grad a agenților contractuali. Ar fi vorba totuși de condiții suplimentare în raport cu experiența profesională impusă drept condiție minimă de angajare.

18 Comisia răspunde că articolul 82 alineatul (2) din RAA nu prevede decât condiții minime și că aceasta poate, prin urmare, să impună un nivel de calificare mai ridicat. În definitiv, cerința unei „experiențe profesionale corespunzătoare” care figurează în DGA 2004 și în DGA 2011, precum și în AMI ar putea să fie interpretată în sensul că impune o experiență de nivel echivalent nivelului pe care candidatul urmărește să îl atingă, și anume, în speță, o experiență de nivel echivalent grupei de funcții III. Această interpretare și-ar găsi confirmarea în articolul 7 alineatul (3) din DGA 2004. În sfârșit, cerința unei „experiențe profesionale corespunzătoare” menționată în AMI nu ar fi lipsită de o legătură cu profilul de asistent financiar din grupa de funcții III prevăzută în AMI.

19 În această privință, Tribunalul amintește că, deși administrația dispune de o largă putere de apreciere pentru a stabili dacă experiența profesională anterioară a unui candidat poate fi luată în considerare în vederea recrutării sale ca agent contractual în grupa de funcții III, exercitarea acestei largi puteri de apreciere trebuie să se facă în primul rând cu respectarea tuturor dispozițiilor aplicabile (Hotărârea Tribunalului din 28 octombrie 2010, Fares/Comisia, F-6/09, punctele 38 și 39).

20 Este necesar să se arate că articolul 82 alineatul (2) din RAA prevede următoarele:

„Pentru ca o persoană să fie recrutată în calitate de agent contractual trebuie întrunite cel puțin următoarele condiții:

[…]

(b) pentru grupele de funcții II și III:

(i) studii superioare atestate prin diplomă sau

(ii) un nivel de studii secundare absolvite cu diplomă care permit accesul la învățământul superior și o experiență profesională adecvată de cel puțin trei ani sau

(iii) atunci când interesul serviciului justifică acest lucru, formare profesională sau experiență profesională de nivel echivalent.

[…]”

21 În ceea ce privește DGA, este important să se stabilească care sunt aplicabile în speță, cele din 2004 sau cele din 2011, întrucât, deși acestea au același obiect, există nuanțe între ele, în special în ceea ce privește noțiunea „experiență profesională corespunzătoare” utilizată în DGA 2011.

22 Trebuie amintit, în această privință, că legalitatea unui act trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data la care a fost adoptat actul (Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 11 iulie 2007, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, T-58/05, punctul 151, Hotărârea Tribunalului din 29 septembrie 2011, Mische/Comisia, F-70/05, punctul 70). Or, DGA 2011 au fost adoptate și au intrat în vigoare la 2 martie 2011 și erau astfel aplicabile atunci când a fost adoptată decizia atacată, și anume la 6 martie 2012. La această dată, DGA 2011 abrogaseră DGA 2004. În mod cert, DGA 2004 erau aplicabile la momentul publicării AMI și la 14 iunie 2010, dată la care condițiile de admitere erau îndeplinite. Cu toate acestea, AAIC nu a adoptat la acel moment nicio decizie definitivă privind aspectul dacă reclamantul putea să se prevaleze de experiența corespunzătoare dobândită pentru a fi recrutat în grupa de funcții III. În plus, dispozițiile tranzitorii, care figurează la articolul 14 din DGA 2011, reglementează chestiunea privind reușita la probele de selecție înainte de intrarea în vigoare a DGA amintite, chestiunea contractelor în curs, dificultatea care rezultă din angajările pe baza unei dispoziții derogatorii cuprinse în DGA 2004, situația tinerilor experți în delegație și recurgerea la bursieri.

23 Dispozițiile tranzitorii prevăzute la articolul 14 din DGA 2011 nu privesc, în schimb, chestiunea aprecierii calificativelor minime de angajare necesare pentru a candida la un post de agent temporar în diversele grupe de funcții și în special în grupa de funcții III. Or, o dispoziție tranzitorie face, în principiu, obiectul unei interpretări stricte întrucât aceasta derogă de la normele și principiile cu valoare permanentă care s-ar aplica imediat în situațiile în discuție în lipsa regimului menționat (Ordonanța Tribunalului Uniunii Europene din 13 decembrie 2012, Mische/Comisia, T-641/11 P, punctul 45, Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2010, Vivier/Comisia, F-29/05, punctele 67 și 68 și jurisprudența citată, și Hotărârea Toth/Comisia, F-107/05, punctele 71 și 72 și jurisprudența citată). În lipsa unor împrejurări deosebite care să justifice o interpretare extensivă a articolului 14 din DGA 2011, din cele de mai sus rezultă că, la momentul adoptării deciziei atacate, AAIC trebuie să aprecieze experiența pe care reclamantul o dobândise până la 14 iunie 2010 în raport cu DGA 2011.

24 În aceste condiții, articolul 1 alineatul (3) litera (c) din anexa I la DGA 2011 prevede că „condițiile minime pentru angajarea unui agent contractual” sunt:

„[P]entru grupa de funcții III:

(i) un nivel de studii superioare absolvite cu diplomă sau

(ii) un nivel de studii secundare absolvite cu diplomă care permit accesul la învățământul superior și o experiență profesională adecvată de cel puțin trei ani. În acest context, o experiență profesională este considerată corespunzătoare dacă este obținută în unul dintre domeniile de activitate ale Comisiei […] după obținerea diplomei care permite accesul la această grupă de funcții sau

(iii) în mod excepțional și atunci când interesul serviciului justifică acest lucru, formare profesională sau experiență profesională de nivel echivalent; [c]omisia [p]aritară este informată anual despre utilizarea acestei dispoziții.”

25 Potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de termenii utilizați și de contextul în care apare aceasta, ci și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea Curții din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, punctul 12, Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 8 iulie 2010, Comisia/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, punctul 70, și Hotărârea Tribunalului din 10 martie 2011, Begue și alții/Comisia, F-27/10, punctul 40).

26 În speță, este important de arătat de la bun început că prin faptul că menționarea în AMI a obligației candidaților de a avea „o experiență profesională corespunzătoare de cel puțin trei ani” demonstrează că AMI preia terminologia utilizată atât de articolul 82 alineatul (2) litera (b) din RAA, cât și de articolul 1 alinatul (3) litera (c) din anexa I la DGA 2011.

27 În lipsa unei diplome care să demonstreze un nivel de studii superioare, articolul 82 alineatul (2) litera (b) din RAA impune fie „o experiență profesională corespunzătoare” când persoana interesată a urmat „un nivel de studii secundare absolvite cu diplomă care permit accesul la învățământul superior”, fie, în caz contrar, „o formare profesională sau experiență profesională de nivel echivalent”. Articolul 1 alineatul (3) litera (c) din anexa I la DGA 2011 reia aceeași distincție, iar aceasta se regăsește în diferitele versiuni lingvistice ale RAA și ale DGA 2011 (în special în germană „einschlägige Berufserfahrung” și „gleichwertige […] Berufserfahrung”, în engleză „appropriate professional experience” și „equivalent level”, în italiană „esperienza professionale adeguata” și „esperienza professionale di livello equivalente”, precum și în neerlandeză „relevante beroepservaring” și „gelijkwaardige beroepservaring”).

28 Or, este necesar să se considere că, atunci când legiuitorul și autoritatea administrativă utilizează într-un text cu aplicabilitate generală doi termeni distincți, cerințele de coerență și securitate juridică se opun ca aceștia să aibă același conținut. Acest lucru este valabil *a fortiori* atunci când acești

termeni au sensuri diferite în limbajul curent. Exact aceasta este situația adjectivelor „corespunzător” și „echivalent”. În sensul său uzual, adjectivul „corespunzător” înseamnă „adaptat unei anumite utilizări”, fapt confirmat de a doua teză a articolului 1 alineatul (3) litera (c) punctul (ii) din anexa I la DGA 2011. Dimpotrivă, adjectivul „echivalent” înseamnă „de aceeași valoare” și are, prin urmare, un sens mai restrâns.

29 În plus, din Hotărârea Fares/Comisia, citată anterior, rezultă că articolul 82 alineatul (2) litera (b) punctul (iii) din RAA trebuie interpretat în sensul că, atunci când interesul serviciului îl justifică, instituția poate permite accesul la un post din grupa de funcții III unui candidat care nu are nici o diplomă de studii superioare, nici o diplomă de studii secundare care permite accesul la studii superioare, dar care poate să se prevaleze de o formare profesională sau de o experiență profesională care nu ar îndeplini criteriile prevăzute la articolul 82 alineatul (2) litera (b) punctele (i) și (ii), dar care ar fi de nivel echivalent acestora (Hotărârea Fares/Comisia, punctul 19 de mai sus, punctul 50).

30 Cu alte cuvinte, în articolul 82 alineatul (2) litera (b) punctul (iii) din RAA, precum și în articolul 1 alineatul (3) litera (c) din anexa I la DGA 2011 și în AMI, care preia dispozițiile acestora, cerința unei echivalențe face trimitere la criteriile privind nivelul de studii și, dacă este cazul, experiența profesională menționate la articolul 82 alineatul (2) litera (b) punctele (i) și (ii), iar nu direct la atribuțiile corespunzătoare grupei de funcții III, astfel cum a susținut Comisia în decizia atacată și în motivarea respingerii reclamației.

31 În sfârșit, articolul 82 alineatul (2) litera (b) din RAA a fost introdus prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 de modificare a Statutului funcționarilor Comunităților Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene (JO L 124, p. 1). Or, deși acest regulament pune accentul, în considerentul (2), pe necesitatea „Comunităților de a dispune de o administrație publică europeană de un nivel de calitate ridicat”, din acest obiectiv general nu se poate deduce că cerința unei experiențe profesionale corespunzătoare pentru a accede la posturi din grupa de funcții III ar trebui să fie interpretată în sensul că impune mai strict o experiență de nivel echivalent celei care poate fi dobândită numai în acest grup de funcții.

32 Din cele de mai sus rezultă că articolul 82 alineatul (2) litera (b) din RAA, articolul 1 alineatul (3) litera (c) din anexa I la DGA 2011, precum și AMI trebuie interpretate în sensul că acel candidat care urmărește să fie recrutat în calitate de agent contractual în grupa de funcții III trebuie să poată să se prevaleze de o experiență de trei ani care să fie adaptată atribuțiilor pe care le va îndeplini, fără însă a fi echivalentă cu acestea.

33 Această interpretare nu este repusă în discuție de articolul 7 alineatul (3) din DGA 2004, care preciza: „Pentru a fi luată în considerare [în vederea încadrării în grad], experiența profesională trebuie să fi fost dobândită într-o activitate care corespunde cel puțin cu nivelul calificărilor necesare pentru a accede la grupa de funcții în cauză și în raport cu unul dintre sectoarele de activitate ale instituției. Aceasta este luată în considerare începând cu data la care persoana interesată îndeplinește calificările minime necesare pentru a fi angajată, astfel cum sunt definite la articolul 2 (inclusiv, dacă este cazul, orice cerință impusă la acest articol în materie de experiență profesională)”.

34 Articolul 7 alineatul (3) din DGA 2004 nu numai că nu era în vigoare la data adoptării deciziei atacate, ci, în plus, se limita să precizeze că, pentru a fi luată în considerare în vederea încadrării în grad a agenților contractuali, experiența profesională trebuie să fi fost dobândită într-o activitate care să corespundă cel puțin nivelului calificărilor necesare pentru a accede la grupa de funcții în cauză, și anume o activitate care să corespundă „experienței profesionale corespunzătoare” la care se referă articolul 2 alineatul (1) punctul (b) din DGA 2004.

35 În speță, problema cu care se confrunta AAIC era, prin urmare, aspectul dacă, în vederea examinării *in concreto* a atribuțiilor îndeplinite în activitatea sa anterioară (Hotărârea Fares/Comisia, punctul 19 de mai sus, punctele 63 și 64), reclamantul dobândise, până la 14 iunie 2010, o experiență de trei ani

adaptată îndeplinirii atribuțiilor de asistent financiar din grupa de funcții III, astfel cum acestea erau descrise în AMI, însă nu să stabilească dacă putea deja să se prevaleze de o experiență de aceeași valoare cu cea a atribuțiilor descrise.

36 În consecință, prin faptul că a refuzat recrutarea reclamantului în calitate de asistent financiar în grupa de funcții III pentru motivul că nu „dobândise, până la data de 14 iunie 2010, trei ani de experiență profesională echivalentă [unor atribuții corespunzătoare grupei de funcții] III", AAIC a încălcat articolul 82 alineatul (2) litera (b) din RAA, articolul 1 punctul 3 litera (c) din anexa I la DGA 2011 și AMI.

37 Prin urmare, primul motiv este întemeiat.

38 Reclamantul susține, în cadrul celui de al doilea motiv, că decizia atacată ar fi viciată de o eroare vădită de apreciere. Acesta pretinde că experiența sa profesională era efectiv „echivalentă" cu cea care rezultă din îndeplinirea atribuțiilor corespunzătoare grupei de funcții III și că aceasta depășea cu mult cei trei ani necesari. În această privință, reclamantul se bazează pe descrierea posturilor pe care le-a ocupat și pe aprecierile superiorilor săi care figurează în rapoartele de evaluare întocmite în privința sa pentru anii 2007, 2009 și 2010, precum și pe nota din 1 decembrie 2011 a șefului de unitate sub conducerea căruia și-a desfășurat activitatea.

39 Întrucât primul motiv este întemeiat și din aceasta rezultă că AAIC trebuia să se limiteze să examineze dacă experiența profesională a reclamantului putea fi calificată drept „corespunzătoare" pentru îndeplinirea atribuțiilor de asistent financiar în grupa de funcții III, astfel cum erau descrise în AMI, nu mai este necesar ca Tribunalul să verifice dacă Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere considerând că acesta nu putea să se prevaleze de o experiență profesională „echivalentă [atribuțiilor corespunzătoare grupei de funcții] III", sub sancțiunea de a-și întemeia el însuși raționamentul pe o premisă de drept inexactă.

Cu privire la concluziile privind despăgubirile

40 Reclamantul susține că decizia atacată i-a cauzat un prejudiciu material întrucât, în lipsa deciziei menționate, acesta ar fi fost angajat ca agent contractual în grupa de funcții III în octombrie 2011, cu o remunerație mai mare decât cea pe care a continuat să o primească în postul său în grupa de funcții I.

41 Cu toate acestea, trebuie arătat că decizia atacată trebuie anulată întrucât AAIC a refuzat să îl angajeze pe reclamant în calitate de asistent financiar în grupa de funcții III pe baza unei interpretări eronate a articolului 82 alineatul (2) litera (b) din RAA, a articolului 1 punctul 3 litera (c) din anexa I la DGA 2011 și a AMI. În plus, articolul 266 TFUE impune instituției emitente a unui act abrogat „să ia măsurile necesare pentru executarea hotărârii" care o vizează. În sfârșit, AAIC dispune de o largă putere de apreciere atunci când trebuie să verifice dacă activitățile îndeplinite efectiv de candidatul care urmărește să fie recrutat ca agent contractual într-un post din grupa de funcții III pot reprezenta o experiență profesională de cel puțin trei ani.

42 În aceste condiții, întrucât Comisia este chemată să își exercite din nou, în lumina dispozitivului prezentei hotărâri, puterea sa de apreciere în ceea ce privește experiența profesională de care se prevalează reclamantul, Tribunalul nu poate, fără a efectua o apreciere în locul Comisiei, să o oblige pe aceasta din urmă la plata către reclamant a unei sume echivalente cu diferența dintre cuantumul pe care acesta a continuat să îl primească în postul său în grupa de funcții I și remunerația care i-ar fi trebuit plătită în grupa de funcții III.

Cu privire la cheltuielile de judecată

43 Potrivit articolului 87 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, sub rezerva altor prevederi din capitolul VIII din titlul II din respectivul regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul alineatului (2) al aceluiași articol, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să fie obligată numai la plata parțială a cheltuielilor de judecată sau chiar să nu fie obligată la plata acestora.

44 Din motivele enunțate în prezenta hotărâre rezultă că Comisia a căzut în pretenții în ceea ce privește esențialul apărării sale. În plus, reclamantul a cerut în mod expres, în concluziile sale, ca aceasta să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată. Având în vedere că împrejurările speței nu justifică aplicarea dispozițiilor articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, Comisia va suporta propriile cheltuieli de judecată și este obligată la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamant.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia Comisiei Europene din 6 martie 2012 prin care s-a refuzat angajarea domnului Marques ca agent contractual în grupa de funcții III.**

2) **Respinge în rest acțiunea.**

3) **Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligată la plata cheltuielilor de judecată efectuate de domnul Marques.**

Van Raepenbusch Barents Bradley

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 25 septembrie 2013.

Grefier
W. Hakenberg

Președinte
S. Van Raepenbusch